

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatelky **K. K.**, zastoupené Mgr. Ivo Šotkem, advokátem se sídlem v Olomouci, Ostružnická 6, za účasti **Ministerstva financí**, se sídlem v Praze 1, Letenská 15, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2006, č. j. 10 Ca 330/2005 – 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 28. 2. 2006, č. j. 10 Ca 330/2005 - 14 zastavil řízení o žalobě stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva financí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 30. 9. 2005, č. j. 53/60 658/2005 - 533, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 22. 11. 2005, č. j. 39/107 984/2005 - 392, kterým podle § 55b zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nebylo povoleno přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 15. 5. 2000, č. j. 2203/110/2000. V odůvodnění tohoto usnesení městský soud uvedl, že stěžovatelka při podání žaloby nezaplatila soudní poplatek a neučinila tak ani dodatečně ve lhůtě soudem k tomu stanovené přesto, že byla poučena o následcích nezaplacení soudního poplatku.

V kasační stížnosti podané proti tomuto usnesení městského soudu v zákonné lhůtě z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. vyjádřila stěžovatelka nesouhlas se závěrem městského soudu, protože podle jejího názoru nebyly dány podmínky pro zastavení řízení. Stěžovatelka namítala s poukazem na judikaturu Ústavního soudu,

že usnesení ze dne 25. 1. 2006, kterým byla vyzvána ke splnění poplatkové povinnosti, bylo doručeno pouze jejímu zástupci a nikoliv jí osobně. Protože zaplacení soudního poplatku je úkon, který musí vykonat jako účastník řízení osobně, mělo být předmětné usnesení doručeno také jí, aby úkon v něm požadovaný mohla provést. Jelikož se tak nestalo, bylo jí postupem městského soudu odňato právo osobně jednat v řízení. K nesplnění poplatkové povinnosti dále uvedla, že se dlouhodobě nachází v tíživé životní situaci a má zato, že v době podání žaloby byly u ní dány podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Z těchto důvodů navrhla, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Pokud se stěžovatelka odvolávala na názor zastávaný Ústavním soudem, jedná se o názor již překonaný nejen Ústavním soudem (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 671/02), ale i rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 - 69, uveřejněném pod č. 726/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V tomto rozsudku vyslovil Nejvyšší správní soud právní názor, že zaplacení soudního poplatku není úkonem, který má osobně vykonat účastník řízení, a proto, je - li zastoupen, výzva k zaplacení soudního poplatku se doručuje podle ustanovení § 42 odst. 2 s. ř. s. pouze zástupci. Je tomu tak i proto, že ze žádného ustanovení zákona o soudních poplatcích neplyne povinnost poplatníka osobně zaplatit soudní poplatek. Jde tudíž o zastupitelné jednání a nedostatek osobního prvku jednajícího nezpůsobuje neplatnost či neúčinnost tohoto jednání. Účinky doručení usnesení o povinnosti zaplatit soudní poplatek proto nastávají u zastoupeného účastníka řízení již doručením tohoto usnesení jeho zástupci. Ve shodě s dřívějším právním názorem Nejvyššího soudu (rozhodnutí ze dne 8. 6. 2000, sp. zn. 21 Cdo 1949/99 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 1/2001) lze nezastupitelnými úkony rozumět jen takové, kdy konkrétní jednání nemůže učinit nikdo jiný než účastník řízení. Jde tedy o jednání charakteristické svým osobním prvkem, který se upíná právě a jen na osobu jednajícího, a to tak, že jiná osoba, odlišná od účastníka řízení, nemůže, právě proto, že je charakterizován osobou jednajícího, takový úkon vykonat. Takovým jednáním je např. výslech účastníka, strpění ohledání, vydání určité věci, apod., nikoliv však povinnost zaplatit soudní poplatek.

Na uvedeném závěru nemění nic ani to, že povinnost zaplatit soudní poplatek stíhá účastníka řízení. Tato skutečnost ještě neznamená zároveň, že jej také musí osobně zaplatit. Povinnost zaplatit soudní poplatek totiž plyne z procesního postavení účastníka řízení, který podává návrh.

S ohledem na výše uvedené nastaly účinky doručení usnesení o povinnosti zaplatit soudní poplatek (výzvy k zaplacení soudního poplatku) již jeho doručením zástupci stěžovatelky dne 30. 1. 2006. Jelikož stěžovatelka přes poučení o následcích nevyhovění výzvě soudní poplatek ve stanovené lhůtě 3 dnů ode dne jejího doručení nezaplatila, městský soud důvodně rozhodl o zastavení řízení.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. února 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu